

# РЕШЕНИЕ

№ 358

гр. София, 29.11.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН**, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски  
Членове: Александър Желязков  
Емилия Колева

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг М.а  
в присъствието на прокурора  
като разгледа докладваното от Николай Джурковски Въззивно частно наказателно дело № 20221000601147 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI вр. чл.306 ал.3 пр.1 вр. ал.1 т.1 от НПК.

С определение на СГС, НО, 16 състав от 07.10.2022 г. по протокол № 3552 от същата дата, постановено по НОХД № 3897/2022 г. по описа на същия съд, на основание чл. 306 ал.1 т.3 от НПК във вр. чл. 53 ал.2 б. "б" от НК е отнета в полза на държавата като престъпна облага сумата от 785 лв., иззета от маса в холно помещение в ап.11, гр. \*\*\*, ж.к. \*\*\* – \*, бл. \*\*\*, ет.\* /т.1 лист 61 от ДП/.

Срещу така постановеното определение е постъпила частна жалба от адвокат В. А. В. от САК, защитник на осъдения И. М. И., с оплаквания, че същото е неправилно и постановено в противоречие със събраните относими доказателства към конкретния спорен въпрос. Твърди се в жалбата, че решаващият мотив на първостепенния съд, за да приеме, че сумата от 785.00 лева представлява парична облага на подсъдимия И. И., добита в резултат на престъпна дейност - разпространение на наркотични вещества, се изразява в това, че след като сумата е била иззета от органите на ДП от хола в непосредствена близост до намерени наркотични вещества и взна, то тази сума е била придобита от И. И. като резултат именно от осъществявана от него продажба на наркотици. Заявява се, че тези изводи на градския съд са неправилни. В тази насока, на първо място, се сочи, че няма основание да не се кредитират показанията на майката на осъдения И. И. - П. Д., която с достатъчно подробности обяснила как и при какви условия сумата от 785.00 лева е дадена на И. И., а именно - че сумата от 300.00 лева е била дарена на осъдения от неговия дядо - Н. Д. - с цел

да бъде използвана за заплащането на шофьорски курс, а сумата от 500.00 лева е дадена на И. И. от неговата майка също с цел заплащане на такъв шофьорски курс, който към онзи момент е струвал 800.00 лева. Акцентираща се и на факта, че П. Д. е заявила, че сумите са били дадени на подсъдимия или в деня на рождения му ден, или ден след това, като според подалият жалбата защитник в случая от ЕГН-то на осъдения се установява, че действително броени дни преди задържането му той е имал рожден ден (на 12 август). Твърди се, че показанията на П. Д. не се опровергават от това къде е намерена сумата, доколкото дареният е имал възможност да я държи където намери за добре. Застъпва се становище, че фактът, че сумата от 785.00 лева е намерена до наркотични вещества и взна не може да обуслови несъмнен извод, че тази сума е придобита именно чрез разпространение на забранени субстанции, още повече, че показанията на майка му са логични, последователни и подробни. Излагат се и доводи, че ако се приеме, че заявеното от нея не е вярно, това би означавало, че тя е излъгала съда за сума в неособено значителен размер при днешната инфлация, което, според подалият жалбата защитник, е силно съмнително предвид факта, че Д. е работеща и има сигурни и достатъчни доходи, надхвърлящи значително процесните 785.00 лева.

Въз основа на така изложеното в жалбата се отправя искане, респ. молба да бъде отменено атакуваното определение на СГС, с което е отнета в ползва на държавата като престъпна облага сумата от 785,00 лева, иззета от маса в холно помещение в ап. 11, гр. \*\*\*, ж.к. \*\*\*, бл. \*\*\*, ет. \* - том 1, лист 61 от ДП, и вместо него сумата от 300.00 лева да бъде върната на Н. Т. Д. - дядо на осъдения, а сумата от 485.00 лева да бъде върната на П. Н. Д. - майка на осъдения.

По повод така постъпилата частна жалба от адвокат В. А. В. от САК, защитник на осъдения И. М. И., срещу определението на СГС, НО, 16 състав от 07.10.2022 г. по протокол № 3552 от същата дата, постановено по НОХД № 3897/2022 г. по описа на съда, на основание чл. 344 от НПК първоинстанционният съд със свое разпореждане № 1851/11.10.2022 г., постановено по цитираното дело, е изменил мотивите на обжалваното определение от 07.10.2022 г., като ги е допълнил съобразно посоченото в мотивната част на разпореждането.

В съответствие с изложените от СГС допълнителни доводи към мотивите на атакуваното определение от 07.10.2022 г. по делото е постъпило и допълнение към описаната по-горе частна жалба, също изготвено от адвокат В. А. В. от САК, защитник на осъдения И. М. И.. В допълнението се развиват съображения, че независимо от правилността на правните изводи на СГС, атакуваното определение следва да бъде отменено поради погрешните фактически изводи относно това какъв е произходът на отнетите 785.00 лева. Сочи се, че първостепенният съд е приел от фактическа страна, че сумата от 785.00 лева е придобита от осъдения от престъпна дейност - разпространение на наркотици, която предхожда деянието, за което е предаден на съд, като, според защитника, тази му преценка се основава на предположения - че сумата била намерена до иззетите наркотици и до взна. Изтъква се, че азбучно е правилото, че предположенията не могат да бъдат основания за тълкуване на даден факт във вреда на обвиняемото лице и че същевременно в конкретния случай са

събрани логични и последователни свидетелски показания относно това откъде точно И. И. е имал в себе си тези пари - а именно от майка си и от дядо си. На следващо място, според защитника, мотивите на СГС са и вътрешнопротиворечиви, доколкото този съд приемал, че откритите и иззети наркотични вещества са на изключително ниска стойност, но същевременно формира извод, че иззетите 785.00 лева са резултат именно от престъпна дейност- разпространение на наркотици. В допълнението към частната жалба се поддържа искането, респ. молбата да бъде отменено атакуваното определение на СГС, с което е отнета в ползва на държавата като престъпна облага сумата от 785,00 лева, иззета от маса в холно помещение в ап. 11, гр. \*\*\*, ж.к. \*\*\*, бл. \*\*\*, ет. \* - том 1, лист 61 от ДП и вместо него сумата от 300.00 лева да бъде върната на Н. Т. Д. - дядо на осъдения, а сумата от 485.00 лева да бъде върната на П. Н. Д. - майка на осъдения.

В съдебното заседание пред въззивната инстанция защитникът на осъдения И. И. - адвокат В. В. - моли на основание чл. 345, ал.2 от НПК да бъде отменено обжалваното определение на първоинстанционния съд и да бъде постановено сумата от 785 лева да бъде върната на И. И. чрез неговите родственици, които са му я предоставили. Защитникът споделя правните изводи на първоинстанционния съд относно приложението на чл.53, ал. 2, буква „б“ от НК, но счита, че спорът е по фактите и първоинстанционният съд без основа на доказателства е приел, че сумата от 785 лева представлява престъпна облага на подсъдимия И. И. от други негови престъпни действия. Заявява, че е несъмнено установено, че тези пари са дадени от най-близките на осъдения И. – майка му и неговия дядо, като те са били дадени като дарение, за да може той да си заплати шофьорски курс. Твърди, че тези пари не са от разпространение на наркотици и че това е основната теза на защитата. Заявява, че тезата и тълкуването на защитата са в смисъл, че в конкретния случай първоинстанционният съд неправилно е извел фактите, че точно тези 785 лева са от разпространение на наркотици, а не са дадени на И. И. от неговите роднини. Защитникът апелира въззивният съд да вземе предвид факта, че майката на осъдения, за която няма данни да е замесена с каквито и да било незаконни дейности, не би си позволила да заяви неверни факти пред съда за една вече нищожна сума, предвид инфлацията в нашата страна. Заявява, че това са парите на дядото на осъдения от пенсията му и на неговата майка и за това моли да бъде отменено атакуваното определение.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на САП моли да се потвърди обжалваното определение като правилно и законосъобразно. Заявява, че изцяло споделя доводите на първоинстанционния съд, развити в определението от 07.10.2022 г., чиито мотиви са били изменени с разпореждане от 11.10.2022 г. Твърди, че правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е извършил преценка на плоскостта на европейските норми, че отнетата парична сума от 785 лева е добита в резултат на престъпна дейност, поради което е била отнета на основание чл. 53, ал.2, буква „б“ от НК. Счита, че е направен обстоен анализ защо първоинстанционният съд приема наличието на основания за това, като подкрепя изцяло тези доводи.

В последната си дума пред въззивния съд осъденият И. заявява искането си процесните пари

да се върнат на семейството му.

Софийски апелативен съд, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди становищата на страните в процеса и служебно провери правилността на постановеното определение, намери следното:

Преди да се произнесе по същество по правилността /обосноваността и законосъобразността/ на атакуваното определение, респ. по въпросите по частната жалба въззивният съд намира за необходимо да отбележи, че СГС неправилно е посочил като основание за постановяването му нормата на чл. 306 ал.1 т.3 от НПК. Тази разпоредба визира произнасянето по въпросите налице ли са условията по чл. 68, 69, 69а и чл. 70, ал. 7 от НК и какво наказание следва да изтърпи подсъдимият, а не произнасянето по въпроса относно приложението на разпоредбата на чл. 53 от НК, в какъвто именно смисъл е атакуваното определение. Освен това първоинстанционният съд неправилно е приел, че постановеното от него на основание чл. 306 от НПК определение подлежи на въззивна проверка по реда на глава XXII от НПК вместо по реда на глава XXI от НПК, който в случая е правилният ред за обжалване на определението. Това следва от изричната разпоредба на чл. 306 ал.3 от НПК, която предвижда, че определенията по ал. 1, т. 1 - 3 могат да се обжалват и протестираат по реда на глава двадесет и първа. А доколкото с постановеното определение е приложена разпоредбата на чл. 53 ал.2 б. „б“ от НК и на основание същата е отнета в полза на държавата като престъпна облага сумата от 785 лв., иззета от маса в холно помещение в ап.11, гр. \*\*\*, ж.к. \*\*\* – \*, бл. \*\*\*, ет.\* /т.1 лист 61 от ДП/, то определението се явява такова по чл. 306 ал.1 т.1 от НПК /както е прието и от СГС в мотивите на определението/ и съобразно цитираната разпоредба на чл. 306 ал.3 от НПК подлежи на обжалване по реда на глава двадесет и първа. Така, в резултат на грешната си преценка относно реда за обжалване на определението, на първо място, СГС неправилно е посочил, че срокът за обжалването му е 7-дневен вместо 15-дневен, и на второ място, неправилно е приложил разпоредбата на чл. 344 от НПК и с разпореждане от 11.10.2022 г. е изменил мотивите на атакуваното определение като ги е допълнил. За настоящия състав не съществува никакво съмнение, че правомощията на съда, който е постановил определението, сам да го отмени или измени в закрито заседание /чл. 344 от НПК/ могат да бъдат реализирани единствено при обжалване на определенията по реда на глава двадесет и втора от НПК, в която именно се намира чл. 344, но не и по реда на глава двадесет и първа от НПК. След като в глава двадесет и първа от НПК не е предвидено изрично такова правомощие на съда, постановил определението, процесуално недопустими, а с оглед на това и незаконосъобразни се явяват действията на този съд по отмяна или изменение на постановеното от него определение, когато то подлежи на обжалване и протестиране по реда на тази глава /XXI/. За това в случая като процесуално недопустимо и постановено в нарушение на процесуалния закон разпореждане № 1851/11.10.2022 г., с което на основание чл. 344 от НПК първоинстанционният съд е изменил мотивите на обжалваното определение от 07.10.2022 г. чрез допълването им съобразно посоченото в мотивната част на разпореждането, не е породило и не поражда никакви правни последици. Което означава, че

изложените в него допълнителни мотиви и съображения не следва да бъдат ценени като мотиви на обжалваното определение.

В принципен план, когато наказателното производство се е развило и в съдебна фаза, законодателят е предвидил в тази фаза съответен процесуален ред за решаването на въпроса относно съдбата на приобщените в хода на цялото наказателно производство веществени доказателства, а именно - по реда на чл. 301, ал. 1, т.9 и т. 11; на чл. 306, ал. 1, т.1 и т. 4; на чл. 381 ал.5 т.6; на чл. 250 ал.2; на чл. 289 ал.3 от НПК. Т.е., във всички случаи, когато наказателното производство е навлязло в своята съдебна фаза, решаващият съд е органът, който задължително следва да се произнесе по веществените доказателства: - с присъдата (чл. 301, ал. 1, т.9 или т. 11 НПК); - ако е пропуснал да стори това с присъдата - да се произнесе по реда на чл. 306, ал. 1, т.1 или т. 4 НПК; - при решаването на делото със споразумение по реда на глава 29 от НПК при одобряване на споразумението първоинстанционният съд също следва да се произнесе и по въпроса какво да стане с веществените доказателства, когато не са необходими за нуждите на наказателното производство по отношение на други лица или други престъпления; - при прекратяването на наказателното производство в етапите „предаване на съд и подготвителни действия за разглеждане на делото в съдебно заседание“ и „съдебно следствие“ пред първата инстанция. Във всички тези хипотези произнасянето на съда относно веществените доказателства се извършва служебно, тъй като по силата на императивния характер на посочените процесуални норми решаващият съд задължително следва да реши съдбата на веществените доказателства.

В случая наказателното производство в съдебната си фаза се е развило по реда на чл. 382 от НПК, след като на основание чл. 382 ал.1 от НПК прокурорът от СГП е внесъл в СГС споразумение за решаване на делото, което е било одобрено с определение от 03.10.2022 г. по НОХД № 3897/2022 г. по описа на СГС, НО, 16 състав, влязло в сила на същата дата. По силата на така одобреното споразумение за прекратяване на наказателното производство И. М. И. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 354а ал.1 изр.1 предл.4 алт.1 и предл.5 алт.1 вр. чл. 26 ал.1 от НК, като за това престъпление на основание така посочените разпоредби във вр. с чл. 55 ал.1 т.1 от НК са му наложени наказания: лишаване от свобода за срок от 1 година и 5 месеца, изпълнението на което на основание чл. 66 ал.1 от НК е отложено за изпитателен срок от 3 години, като на основание чл.67 ал.3 от НК е определено прилагането на пробационна мярка „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ в рамките на изпитателния срок; и глоба в размер на 5 000 лв.

Същевременно с определението, с което е било одобрено споразумението спрямо И. И., решаващият съд се е произнесъл за част от приобщените веществени доказателства, но не се е произнесъл по въпроса какво да стане с иззетите с протокола за претърсване и изземване от 24.08.2021 г. от маса в холно помещение в ап.11, гр. \*\*\*, ж.к. \*\*\* – \*, бл. \*\*\*, ет.\* веществени доказателства – 1 бр. банкнота от 50 лв., 24 банкноти с номинал 20 лв., 21 банкноти с номинал 10 лв. и 9 банкноти с номинал 5 лв., или общо банкноти за сумата 785 лв. /т.1 лист 61 от ДП/.

Предмет на настоящето произнасяне по реда на чл. 306 от НПК се явяват именно така описаните веществени доказателства – банкноти в български лева, иззети с цитирания протокол за претърсвани изземване от 24.08.2021 г. от дома на осъдения И. И..

Според настоящия въззивен състав необоснован и неверен е фактическият извод на градския съд, че въпросните веществени доказателства – банкноти в български лева, формиращи парична сума в размер на 785 лв., са добити в резултат от престъпна дейност по разпространение на наркотични вещества, осъществявана от осъдения И. И., и в частност от извършени сделки по продажба на наркотични вещества от страна на осъдения И.. Този фактически извод първостепенният съд е основал и обосновал, на първо място, с обстоятелствата относно мястото, където е била намерена тази парична сума – на маса, намираща се в хола на обитаваното от И. жилище, и че непосредствено до тази парична сума върху същата маса са се намирали и различни видове наркотични вещества и електронна везна. На следващо място, градският съд е обосновал този си извод и с установената /не само от влезлия в сила съдебен акт по настоящото производство, но и от намерените в различни помещения в дома му наркотични вещества/ дейност на осъдения И. по разпространение на наркотични вещества, както и на обстоятелството, че и в предходен /относно инкриминираната престъпна дейност/ момент той е разпространявал наркотични вещества, срещу което е получавал определено възнаграждение от потребителите.

Преценени в тяхната фактическа същност, посочените от СГС обстоятелства, послужили за обосноваване на решаващия му фактически извод относно произхода на процесната парична сума, не са от естество да доведат до единствено възможен, категоричен и несъмнен извод, че въпросната парична сума е придобита в резултат именно от осъществявана от осъдения И. И. престъпна дейност по разпространение на наркотични вещества. Това, че иззетите банкноти са се намирали на една маса заедно с наркотични вещества не води закономерно до някаква връзка между тях. В случая липсва обективна, закономерна и неизбежна причинно-следствена връзка и обусловеност между факта на намерените на същата маса наркотични вещества и факта на извършваната от осъдения дейност по разпространение на наркотични вещества, от една страна, и факта процесната парична сума да е придобита в резултат на осъществявана от И. престъпна дейност по разпространение на наркотични вещества. Т.е., от първите два факти не следва обективно, закономерно и неизбежно настъпването на последния факт. Така, при липсата на изрични конкретни доказателства процесните банкноти да са получени от осъдения като престация по извършвани от него продажби на наркотични вещества единствено на основата на вероятности и предположения може да се приеме, че този факт е безспорно установен и осъществен.

И макар мерките по чл. 53 от НК да не са наказание за извършено престъпление, доколкото се прилагат независимо от наказателната отговорност и не притежават характеристиките на наказание по НК, те безспорно имат санкционен и принудителен характер /в този смисъл проф. И. Ненов, Наказателно право на РБ, обща част, книга втора, издателство Софи-Р, 1992 г. стр. 274/, тъй като чрез отнемането в полза на държавата на вещи и/или други имущества конкретни субекти биват лишавани от правото на собственост, която преминава върху

държавата. С оглед на това и заради санкционния характер на мерките по чл. 53 от НК тяхното прилагане не може да се основава на вероятно настъпили и предполагаеми факти, какъвто в случая се явява приетият от СГС, че процесните банкноти в български лева, формиращи парична сума в размер на 785 лв., са придобити от осъдения И. И. в резултат на осъществявана от него престъпна дейност по разпространение на наркотични вещества и в частност от извършени сделки по продажба на наркотични вещества от негова страна. Както бе вече посочено, в разглеждания казус липсва обективна диалектическа закономерност, че след като банкнотите са се намирали на една и съща маса в холното помещение на обитаваното от осъдения жилище, то те непременно са били придобити /получени/ в резултат на извършена от осъдения И. престъпна дейност по разпространение на наркотични вещества. Тук следва да се отчете и факторът „размер на паричната сума“. В случая невисокият стойностен размер на банкнотите - 785 лв. – категорично не е от естество да изключи всякакъв друг техен произход, различен от приетият от градския съд. Което означава, че априори не би могъл да бъде изключен възможен друг произход на тези парични средства, който да е различен от посочения от СГС. С оглед на това е житейски логично и напълно нормално и възможно тези пари да имат произхода, сочен от осъдения и от неговата майка, а именно – като дадени му от самата нея /едната част/ и от дядото на осъдения /другата част/. Освен това по делото са приобщени свидетелски показания на майката на осъдения, необорени и неопровергани от никакви други налични доказателства, че процесната парична сума е била предоставена на осъдения частично от дядо му и частично от самата нея. В тази връзка градският съд не е изложил никакви съображения защо не кредитира и не приема за достоверни тези показания на майката на осъдения И.. Предвид изложеното дотук необоснован /доказателствено необезпечен/ и затова напълно произволен е решаващият извод на първоинстанционния съд, че процесната парична сума се явява облага, придобита от осъдения И. И. чрез престъпление – предходна негова престъпна дейност по разпространение на наркотични вещества. А след като по отношение на процесните пари не е осъществен фактическият състав на приложената от СГС норма на чл. 53 ал.2 б. “б“ от НК и след като не е налице друго основание за отнемането им в полза на държавата по реда на чл. 53 от НК, то тези пари неправилно и незаконосъобразно са били отнети в полза на държавата с атакуваното определение.

Решението за съдбата на веществените доказателства в съдебната фаза на процеса се основава на принципното правило, че ако същите не са били отчуждени или унищожени на някое от основанията по чл. 111 от НПК; ако не са налице основанията за отнемането им в полза на държавата по чл. 53 от НК и по чл. 112 ал.1 и ал.3 /касаеща единствено моторни превозни средства/; и ако не е налице основанията по чл. 112 ал.4 от НПК за предаване на иззети като веществени доказателства книжа, писма и др. писмени актове на заинтересовани юридически и физически лица и учреждения, то същите следва да бъдат върнати. В тази връзка се поставя същественият въпрос: когато не е възникнал и не е повдигнат спор за права върху предметите, иззети като веществени доказателства /в който случай те се пазят до влизането в сила на решението на гражданския съд/, на кого следва да бъдат върнати те.

Съгласно разпоредбата на чл. 108 ал.2 от НПК от 1974 г. /отменен/ предметите, иззети като веществени доказателства, е следвало да бъдат връщани на техните собственици. С разпоредбата на чл. 111 ал.2 от действащия НПК законодателят е изоставил това разрешение и е възприел принципното положение, че предметите, иззети като веществени доказателства, следва да бъдат върнати на правоимащите, от които са отнети. С оглед на това се налага извода, че действащата законодателна уредба не изисква да бъде изследвано обстоятелството дали лицето, от което са били иззети, респ. отнети веществените доказателства и на което те трябва да се върнат, е действителен собственик на същите. Съгласно настоящия регламент обстоятелството относно това кое лице е собственик на иззетите като веществени доказателства вещи се явява без значение за връщането им, тъй като те следва да се върнат на лицето, от което фактически са иззети в хода на наказателното производство, респективно на лицето, което е правоимащо по отношение на тях. Като в тези случаи "правоимащо" лице се явява не само собственикът на вещите, но и всяко друго лице, което има каквито и да е права, свързани с упражняването на фактическа власт върху тези вещи /вещни или облигационни, основаващи се на право на ползване, на договор за заем, наем, залог и т.н., вкл. и правомерно владеещият на неправно основание с цел да стане собственик/. В горния смисъл са становищата, застъпени от проф. д-р Маргарита Чинова в „Досъдебно производство по НПК“, издателство „Сиела Норма“ АД, гр. София, 2013 г., стр. 516, както и от ВКС в решения № 137 от 18.02.2019 г. по гр. д. № 2957/2017 г., Г.К., трето г. о. на ВКС и № 210 от 15.06.2015 г. по гр. д. № 3053/2014 г., Г. К., трето г. о. на ВКС. По повод на така изложеното следва да бъде и уточнено, че изразът „правоимащите, от които са отнети“ в разпоредбата на чл. 111 ал.2 от НПК следва да се тълкува като лицата, от които предметите са били отнети при извършване на разследваното престъпление.

Следователно нормата на чл. 111, ал. 2 от НПК повелява при връщането на предметите, иззети като веществени доказателства, да се възстанови съществуващото фактическо положение преди изземването им, респективно преди отнемането им от съответния правоимащ. Кое, от своя страна, предполага предметите - веществени доказателства да бъдат върнати на лицето, което към момента на изземването им е упражнявало фактическата власт върху тях на правно основание /вещно или облигационно/, или на правоимащото лице, от което са били отнети чрез разследваното престъпление, като в тези случаи връщането на вещите на дадено лице не е обусловено от принадлежността на правото на собственост на това лице върху тях. Т.е., не е задължително правоимащото лице да е собственикът на вещите /каквото е било изискването по чл. 108, ал. 2 от НПК отменен/, а е достатъчно това лице да е упражнявало фактическата власт върху вещите на правно основание /вещно или облигационно/ към момента на изземването им или вещите да са били отнети от него при извършването на разследваното престъпление.

Доколкото в настоящия казус е безспорно, че при извършеното на 24.08.2021 г. претърсване и изземване на обитаваната от осъдения И. жилище именно от неговата фактическа власт са били иззети като веществени доказателства процесните банкноти в левове на стойност 785 лева и при условие, че не е налице нито едно от изброените по-горе изключения,



детерминиращи съдбата на тези веществени доказателства, се налага изводът, че с тези веществени доказателства не може да се постъпи по друг начин, освен да бъдат върнати на лицето, което към момента на изземването им реално е упражнявало фактическата власт върху тях на правно основание и което именно в случая се явява правоимащо да ги получи по смисъла на закона. Доколкото процесните веществени доказателства категорично не са били предмет на престъпно отнемане, то в настоящата хипотеза правоимащото лице не следва да се определя съобразно критерия „от кого са били отнети при извършване на престъпното деяние“, а според критерия „от кого са иззети“ в хода на наказателното производство, респективно „от кого е била упражнявана правомерна фактическа власт върху вещите на валидно правно основание към момента на изземването им и приобщаването им като веществени доказателства“.

В случая заявената в частната жалба претенция част от процесната сума - сумата от 300.00 лева - да бъде върната на Н. Т. Д., дядо на осъдения, а другата част от нея - сумата от 485.00 лева - да бъде върната на П. Н. Д., майка на осъдения, категорично не обвързва съда и не променя служебния характер на произнасянето на съда по веществените доказателства, доколкото по силата на цитираните по-горе разпоредби решаващият съд всякога е длъжен да се произнесе относно приобщените доказателства, дори и да не е бил сезиран за това с нарочно искане.

Но тъй като счита за неправилно и незаконосъобразно решението на СГС относно съдбата на процесните веществени доказателства и в частност те да не бъдат връщани на никого и да бъдат отнети в полза на държавата и като съобрази изложените по-горе доводи, че в случая същите следва да бъдат върнати на лицето И. И., от когото фактически са били иззети в хода на разследването, въззивната инстанция намира, че атакуваното определение следва да бъде отменено като бъде постановено веществените доказателства - банкноти в български лева на обща стойност 785 лева - да бъдат върнати на осъдения И. М. И..

По тези съображения Софийски апелативен съд

## **РЕШИ:**

ОТМЕНЯ изцяло определение на СГС, НО, 16 състав от 07.10.2022 г. по протокол № 3552 от същата дата, постановено по НОХД № 3897/2022 г. по описа на същия съд, с което на основание чл. 306 ал.1 т.3 от НПК във вр. чл. 53 ал.2 б.„б“ от НК е отнета в полза на държавата като престъпна облага сумата от 785 лв., иззета от маса в холно помещение в ап.11, гр. \*\*\*, ж.к. \*\*\* – \*, бл. \*\*\*, ет.\* /т.1 лист 61 от ДП/.

ВРЪЩА на И. М. И. с ЕГН \*\*\*\*\* иззетите от него в хода на разследването по ДП № 1192/2021 г. по описа на 09 РУ-СДВР с протокол за претърсване и изземване от 24.08.2021 г. веществени доказателства – 1 бр. банкнота от 50 лв., 24 банкноти с номинал 20 лв., 21 банкноти с номинал 10 лв. и 9 банкноти с номинал 5 лв., или общо банкноти на стойност 785 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_